

ת"פ 55683/05/13 - מדינת ישראל נגד מ ק

בית משפט השלום בראשון לציון

01 ינואר 2015

ת"פ 55683-05-13 מדינת ישראל נ' ק
55687-05-13

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מ ק
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד חגית יהלומי

הדיון מתורגם לשפה הרוסית על ידי מתורגמן בית המשפט מר בורר

מ ר ד ין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בסיומו של הליך שמיעת הראיות, בעובדות כתב האישום בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מעובדות כתב האישום, בו הודה הנאשם, עולה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם וגב' א ר (להלן: "המתלוננת") גרושים מזה כ-8 שנים, ולהם 2 בנות משותפות, כאשר בתם הבכורה מ' היתה במשמורתו של הנאשם.

ביום 23.5.13 בסמוך לשעה 17:30, נתגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, לאחר שהמתלוננת לקחה את מ', בהמלצת יועצת בית הספר.

במהלך שיחת טלפון בין הנאשם לבין המתלוננת איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה שהיא זבל, שיהרוג אותה ושהיא על קצה הסכין.

הנאשם הודה והורשע במיוחס לו ולבקשת ההגנה נשלח לקבלת תסקיר טרם הטיעונים לעונש.

עתירת ההגנה היתה כי שירות המבחן יבחן האפשרות להמליץ על הארכת מאסר על תנאי בן 4 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם.

המאשימה הודיעה כי עמדתה הינה להפעלת המאסר על תנאי ולהשתת עונש מאסר נוסף במצטבר.

תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שירות המבחן מיום 31.8.14 עולה כי הנאשם בן 42, יליד אוקראינה, גרוש ואב לשתי בנות בנות 10 ו-13, מתגורר בגפו בראשון לציון ועובד כטבח במסעדה.

שירות המבחן סוקר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם, ומלמד כי כיום הנאשם נעדר מסגרת משפחתית תומכת כלשהי.

בהתייחס למערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת, בשירות המבחן מסר הנאשם כי נישא למתלוננת באוקראינה ומזוגיות זו נולדו שתי בנותיו. לדבריו, לאחר כשש שנות נישואין התגרשו בני הזוג על רקע קונפליקטים שנילוו לעלייתם ארצה ובהם, בין היתר, היעדרויותיו הממושכות מהבית לצרכי עבודה, העדר זמן משותף וקשיים כלכליים וקיומיים. הנאשם שלל התנהגות אלימה במסגרת הזוגית.

לאחר הגירושין ניהל כל אחד מבני הזוג מערכת יחסים נוספת. הבת הבכורה - מ' נותרה במשמורתו של הנאשם, בעוד הבת הצעירה נותרה במשמורתה של המתלוננת. במאי 2013 הועברה גם מ' למשמורת המתלוננת.

באפריל 2014 שמה המתלוננת קץ לחייה, בנסיבות שאינן ברורות, והבנות עברו להתגורר בבית הוריו של בן זוגה של המתלוננת, כאשר הנאשם ממעט לקיים עמן קשר.

אשר לעבירה נשוא כתב האישום - בשירות המבחן מסר הנאשם כי עובר לאירוע לקחה המתלוננת ביוזמתה וללא הסכמתו את בתם הבכורה מ', שהיתה במשמורתו, על פי החלטת בית המשפט לענייני משפחה, וזאת, לתפיסתו, מתוך מניעים כספיים.

לדבריו, בשל כך היה נתון במצב רגשי קשה ובסערת רגשות. הנאשם סבור כי תלונת המתלוננת במשטרה היתה מניפולציה שמטרתה היתה להוציא את הילדה ממשמורתו. הנאשם התקשה לקחת אחריות על המיוחס לו בכתב האישום ונטה להפחית מחומרת מצבו ולטשטש בעיותיו.

שירות המבחן בחן עם הנאשם את דפוסי צריכת האלכוהול. הנאשם מסר כי לאורך שנים צורך אלכוהול בסופי שבוע, בחופשות ולעיתים קרובות לאחר סיום יום עבודתו, וזאת במינונים מבוקרים. הנאשם שלל השפעות שליליות של צריכת אלכוהול על התנהלותו במישורי חייו השונים. עם זאת, דיווח על מצבים בהם צרך אלכוהול באופן מוגבר מהרגיל להרגעה, כאשר חווה מצוקה רגשית ולחץ.

מדיווח שהתקבל מגורמי הרווחה עולה כי המשפחה מוכרת לגורמי הרווחה משנת 2010, לאור מצוקה בה היתה שרויה הקטינה מ' שעה שהיתה במשמורתו של הנאשם.

גורמי הרווחה מדווחים כי במהלך תקופת ההכרות עם הנאשם הוא שיתף פעולה באופן חלקי בלבד, וההתרשמות ממנו היתה כי הוא מתקשה לעמוד באחריות ההורית ולהעניק לבתו את צרכיה הבסיסיים ונוטה להתנהגות תוקפנית מול גורמי הרווחה.

בסיכום תהליך האבחון מצייר שירות המבחן תמונה של אדם מופנם וסגור, המתקשה להתמודד עם קשיים רגשיים, מצבי דחק ולחץ ומתקשה בוויסות דחפים. הנאשם נוטה לצרוך אלכוהול, מגלה קשיי תפקוד בהורות וקשיים בהתארגנות בכלל ובניהול חייו.

שירות המבחן מציין כגורמי סיכון להישנות ההתנהגות אלימה את דחפיו התוקפניים, קשייו התפקודיים וקשייו האישיותיים.

בנסיבות בהן לא עבר הנאשם כל הליך טיפולי, סבור שירות המבחן כי עדיין קיים סיכון להתנהגות חסרת גבולות ותוקפנית.

לצד זאת, מציין שירות המבחן קיומם של גורמים מפחיתי סיכון במצבו, ובהם, הוצאת בנותיו למסגרת חוץ ביתית ופטירתה של המתלוננת.

מכל האמור, ובשים לב לעובדה כי הנאשם שלל כל בעייתיות בחייו ושלל צורך בטיפול, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו ובהתאם גם לא המליץ על הארכת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו.

טענות הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם, וטען כי מדובר באיומים בוטים ברף חומרה עליון, שקדם להם ויכוח בינו לבין המתלוננת.

לשיטת המאשימה, במעשיו אלו פגע הנאשם פגיעה קשה ומשמעותית בערכים המוגנים בהם הצורך בהגנה על שלווה נפשו של האדם, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

ב"כ המאשימה טען, כי חומרה יתרה טעונה במעשה, בשים לב לעובדה כי האיומים הושמעו במסגרת התא המשפחתי, וככאלה לא אחת מהווים תמרור אזהרה מאלימות של ממש.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן הינו החל מ-6 ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקש ב"כ המאשימה לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי ואת העובדה כי ביצע את העבירה נשוא כתב האישום כשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה.

לדבריו חומרה יתרה יש בעובדה כי הרשעתו הקודמת של הנאשם הינה בגין עבירת תקיפה כלפי אותה מתלוננת.

ב"כ המאשימה התייחס לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם אשר נעדר כל המלצה טיפולית, ומצייר תמונה עגומה למדי בנוגע להתנהלותו של הנאשם במישורי חייו השונים.

בהקשר זה ביקש להדגיש, כי הנאשם אינו מביע כל רצון או תובנה לטיפול, מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ואינו מכיר בחומרת התנהגותו והשלכותיה.

בנסיבות הללו, סבור ב"כ המאשימה כי הודיית הנאשם אינה משקפת קבלת אחריות והבנת הפסול שבמעשה, אלא נובעת מטעמים תועלתניים גרידא.

מכל האמור, עתרה המאשימה להפעיל את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם, לגזור עליו בנוסף עונש מאסר בפועל בן 8 חודשים לריצוי במצטבר, ולצד זאת להשית ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס, וכן להורות על הפעלת ההתחייבות הכספית התלויה ועומדת כנגד הנאשם.

ב"כ המאשימה צירף אסופת פסיקה התומכת, לשיטתו, בעתירתו.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקשה שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בעניינו בענישה מתונה בדמות הארכת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו. לחילופין, עתרה להורות על הפעלת המאסר על תנאי והטלת עונש נוסף קצר, כך שסך כל התקופה לא תעלה על תקופת מאסר הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בטיעוניה הדגישה ב"כ הנאשם את הרקע לאירוע נשוא כתב האישום ואת תרומתה של המתלוננת לדינמיקה שהתפתחה באותה שיחה. לדבריה, המתלוננת עשתה דין לעצמה ובניגוד לפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה, בחרה באופן חד צדדי, לקחת את הבת מ' אליה, תוך שלילת משמורתו של הנאשם וסירובה להחזירה לידי.

המתלוננת לא שעתה לפנייתו של הנאשם בניסיון לברר פשר מעשיה, ובסופו של יום, כאשר ניאותה לענות לנאשם, התפתחה השיחה, למרבה הצער, באופן המתואר בכתב האישום. זאת בשל המצב הרגשי הקשה אליו נקלע הנאשם בעטין של הנסיבות ותחושת חוסר האונים שהתלוותה אליהן.

ב"כ הנאשם סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירת האיומים בנסיבות ביצועה במקרה דנן נע בין מאסר על תנאי לעונש מאסר בפועל קצר אשר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.

מכל מקום טענה כי מבלי להקל ראש באיום שהושמע, אין המדובר באיום העולה כדי רף חומרה עליון כלל ועיקר.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקשה הסנגורית מבית המשפט להתחשב בהודייתו של הנאשם ובגורמים מפחיתים סיכון בדמות פטירתה של המתלוננת והוצאת הבנות למסגרת חוץ ביתית.

ב"כ הנאשם תלתה את הקושי של הנאשם בשיתוף פעולה עם גורמי הטיפול בקשיים הקיומיים היום-יומיים עימם מתמודד, העדר מסגרת משפחתית תומכת וצורך דוחק בפרנסה, שאינם מאפשרים לנאשם להתפנות לטפל בעצמו.

משכך, עתרה כאמור להורות על הארכת המאסר על תנאי, ולחילופין לגזור תקופת מאסר, הכוללת את הפעלת עונש המאסר על תנאי, שלא תעלה על תקופה הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן, הערך החברתי שנפגע בעקבות מעשי הנאשם הינו בראש ובראשונה הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה, בהיותה ביטוי מילולי לאלימות המשליטה טרור על מושאה.

בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס לאפשרות הוצאת דברי האיום מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' הש' גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה

עמוד 5

והקנטה שלא כדין".

יפים לעניין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' הש' בייניש ברע"פ 2038/04 **לם נ' מ"י**, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסויימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן היתה משמעותית, אם כי אינה ממוקמת ברף החומרה העליון.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, הגם שאין בהן ולו ראשיתו של הצדק לנהוג באופן בו נהג הנאשם, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי גם למתלוננת היה חלק בהתפתחות האירוע וכי האמירה נאמרה בעידנא דריתחא ומתוך תחושות דחק, מצוקה רגשית וחוסר אונים.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים מעלה כי העונשים המוטלים בגינה נעים במנעד רחב ומשתנים בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של העושה, כמפורט להלן:

1. ברע"פ 4719/13 **צוקרמן נ' מ"י** (7.12.13): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של איומים.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 5 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 4 חודשי מאסר, כאשר 3 חודשים מתוכם ירצו בחופף למאסר על תנאי בן 7 חודשים שהופעל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי.

2. בעפ"ג 45101-06-14 **פלוגי נ' מ"י** (6.10.14): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בביצוע עבירת איומים כלפי רעייתו. הנאשם נטל זכויות ואיים על המתלוננת, תוך שהוא חותך את ידיו באמצעות הזכויות, באומרו לה: "אני אגיד למשטרה שאת שרטת אותי ויכניסו אותך לבית סוהר". בהמשך, כשהובא לתחנת המשטרה איים בפני השוטרים שיתאבד, תוך שהוא תולש את שרוך ההדרכה של אחד מהם וכורך אותו סביב צווארו. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה וחצי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, הן בנוגע להרשעה והן בנוגע לגזר הדין.

3. בעפ"ג 30868-08-13 **חג'אג' נ' מ"י** (6.10.14): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בביצוע עבירת איומים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת האיומים הינו רחב ונע בין עונש הצופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס של אלפי שקלים. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-5 חודשי מאסר על תנאי שהופעל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו והעמיד את עונש המאסר על 4 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

4. בת"פ 10504-03-13 **מ"י נ' א' צ'** (4.11.13): הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת איומים. הנאשם איים על אמו באומרו: "אני אכניס לך אגרופ" וכי ישרוף את הבית. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-6 חודשי מאסר על תנאי שהופעל, לצד מאסר על תנאי.

5. בת"פ 25356-07-12 **מ"י נ' תם** (24.3.13): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-6 חודשי מאסר על תנאי שהופעל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי.

6. בת"פ 48827-11-10 **מ"י נ' פלוני** (12.6.13): נקבע כי בבסיס מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירת האיומים עומדת הגישה הרואה בחומרה את הפוטנציאל האלים הגלום בהשמעת איומים כלפי הזולת, תוך בחינת כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירת האיומים בה הורשע הנאשם נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל בן 6 חודשים.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירת האיומים בנסיבות ביצועה ע"י הנאשם, הינו החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל למשך 6 חודשים.

בהקשר זה אציין כי עיינתי בפסיקה אותה הציג ב"כ המאשימה בתמיכה לעתירתו לקביעת מתחם שבין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, ומצאתי כי עניינה מקרים חמורים עשרות מונים מנסיבות המקרה שבפניי.

כך לדוגמא בת"פ 7083-08-11 בעניין **מ"י נ' ישראל** הנאשם איים בפני בתו בת ה-11, עליה היה אחראי, ושהיתה נתונה בחזקתו, כי יקטול את חייה של אמה, יגיע למקום עבודתה וישחט אותה. וזאת לאחר שמספר שנים קודם לכן אותה קטינה היתה עדה להתנהגות אלימה מאוד, הן פיזית והן מילולית, של הנאשם כלפי אמה כלפי אחיה וכלפיה.

בת"פ 44917-06-13 **מ"י נ' אלפסי** דובר באיומים קשים במספר הזדמנויות שגרמו למתלוננת לקחת את בנותיה, לעזוב את הבית ולשהות במקלט לנשים מוכות מפאת חששה פן ימומשו האיומים. בית המשפט מצוין כי יש בכך להעיד על החשש הרציני שהיה בלב המתלוננת.

בת"פ 18261-12-10 מ"י נ' מיצקו דובר בנאשם שהורשע בנוסף לעבירת האיומים גם בעבירה של תקיפת בן זוג וזאת על רקע שימוש לרעה באלכוהול.

בת"פ 1886-12-10 מ"י נ' חטיב דובר בהרשעה בשתי עבירות איומים, עבירת היזק לרכוש במזיד, חבלה במזיד ברכב והפרת הוראה חוקית.

מהאמור עולה כי הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה אין בה ולו כדי אמת מידה קרובה לנסיבות המקרה דנן.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. **השיקול השיקומי** של הנאשם ראוי היה להתייחסות במידה והיה נכון להתגייס להליך טיפולי.

אלא שהנאשם במקרה דנן אינו מזהה ומכיר בבעייתיות הטמונה בהתנהגותו, מתקשה בלקיחת אחריות ואינו מגלה כל רצון לערוך שינוי. בנסיבות הללו, ממילא יש קושי לשקול בעניינו שיקולי שיקום.

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי המתחם, יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו: מובן כי הטלת עונש מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות תפגע בנאשם, שכן מדובר בנאשם שמעולם לא ריצה עונש מאסר כלשהו. עונש מאסר, גם בעבודות שירות, יביא בהכרח להוצאת הנאשם ממעגל העבודה, ובשים לב לגילו, ברור כי גם בכך יהיה כדי לפגוע בנאשם ובכושר פרנסתו.

ב. הודיית הנאשם: בהקשר זה יש לציין כי על אף שהנאשם כפר באשמה מלכתחילה וניהל הוכחות, הרי שהלכה למעשה הודה בסופו של יום במסגרת עדותו בבית המשפט במעשה שיוחס לו בכתב האישום. מכאן כי יש לזקוף לזכות הנאשם את ההודיה.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מהתסקיר עולה כי חרף ההודייה הנאשם מתקשה לקחת אחריות, אינו מפנים את חומרתו של המעשה ואינו מביע כל תחושת אשמה או חרטה, ולו על תרומתו לדינמיקה הקשה שהתפתחה בין בני הזוג.

ג. עברו הפלילי של הנאשם: לחובת הנאשם, שהינו בן 42 הרשעה קודמת אחת בעבירות של תקיפת בן זוג והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. הרשעתו הקודמת של הנאשם הינה בגין עבירת אלימות כלפי אותה מתלוננת.

עוד יש לקחת בחשבון שהנאשם ביצע את העבירה נשוא כתב האישום כשתלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה, שלא הרתיעו.

משכך, יש ליתן את הדעת בגזירת העונש לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם.

לצד זאת, ובין מכלול השיקולים, יש להתחשב בעובדה כי בעטיין של הנסיבות המצערות בהן שמה המתלוננת קץ לחייה ובנותיהם הוצאו למסגרת חוץ ביתית, בהכרח קטנה באופן משמעותי רמת הסיכון הנשקפת מפני הנאשם.

באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש מקום להורות על הפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם ובנוסף לגזור עליו עונש מאסר בפועל בגין העבירה הנוכחית המצוי במרכזו של המתחם, באופן שהעונש הכולל שיגזר עליו יהיה לתקופה הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

אשר על כן, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 4 חודשים מת.פ 41523-04-10 (שלום פ"ת) מיום 30.11.10.

2. 4 חודשי מאסר בפועל, אשר ירצו בחופף ובמצטבר לעונש המאסר על תנאי שהופעל, כך שסה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

הנאשם ירצה את עבודות השירות ב"בית אבות בולגרי" ברח' האם 8 בראשון לציון, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 14.1.15 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, ת.ד 81 רמלה.

מובהר לנאשם כי כל הפרה של עבודות השירות תביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי לרבות איומים.

ג. אני מורה על הפעלת ההתחייבות בסך 1,500 ₪ מת.פ 41523-04-10 (שלום פתח תקווה).

ד. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום י' טבת תשע"ה, 01/01/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כמבוקש.

ניתנה והודעה היום י' טבת תשע"ה, 01/01/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר